

lægge nye videnskabelige undersøgelser, der giver belæg for det miljø- eller arbejdsmiljøproblem, som man finder det nødvendigt at tage højde for. Der stilles ikke krav om, at medlemslandet skal kunne fremlægge videnskabelige kendsgerninger. Kommissionen er i den nye artikel 100 A, stk. 3 forpligtet til at tage hensyn til videnskabelige kendsgerninger, når den fremsætter forslag inden for området, og i den gældende artikel 130 R, stk. 3 kræves det, at der ved udarbejdelsen af Fællesskabets miljøpolitik tages hensyn til eksisterende videnskabelige og tekniske data.

Den nærmere afgrænsning af kravet om nyt videnskabeligt belæg kan kun fastlægges gennem EF-Domstolens praksis, men det er den danske opfattelse, at formuleringen indebærer, at man skal kunne henvise til videnskabelige undersøgelser, der viser, at der er eller må formodes at være et miljø- eller arbejdsmiljøproblem. Danmark har i tre tilfælde, hvor man hidtil har brugt miljøgarantien, begrundet anvendelsen over for Kommissionen under henvisning til bl.a. videnskabelige undersøgelser, som gav belæg for det miljøproblem, som man ønskede at tage højde for. Den nye formulering vurderes således ikke reelt at gå ud over, hvad Danmark hidtil har fundet naturligt i forbindelse med anvendelse af miljøgarantien.

(Alm. del – bilag 1462 fra 1996-97)

Spørgsmål nr. 255 på alm. del

Spørgsmål (3/7-97):

Vil ministeren fremkomme med en vurdering af betydningen af henvisningen til »et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat« i artikel 100 A, stk. 5, i EF-traktaten og en vurdering, af i hvilken udstrækning de nye bestemmelser medfører en indskrænkning i forhold til de tidligere bestemmelser?

Svar (5/9-97):

Kravet om, at miljø- eller arbejdsmiljøproblemet skal være specifikt for det pågældende medlemsland, er en kodificering af det krav, som Kommissionen allerede i dag stiller i forbindelse med anvendelse af miljøgarantien. Der har ikke været enighed om fortolkningen af den gældende miljøgaranti på dette punkt. Domstolen har ikke taget stilling til spørgsmålet, men Danmark har i lighed med Tyskland og Holland i de hidti-

dige miljøgarantisager om PCP og Creosot valgt at begrunde anvendelse af miljøgarantien bl.a. under henvisning til særlige nationale forhold. I Danmarks tilfælde hensynet til beskyttelsen af det danske grundvand. Den nye formulering vurderes således ikke reelt at gå ud over, hvad Danmark hidtil har opfyldt i forbindelse med anvendelsen af miljøgarantien på direktiverne om PCP og Creosot.

(Alm. del – bilag 1462 fra 1996-97)

Spørgsmål nr. 22 på L 1

Spørgsmål (6/4-98):

I Amsterdamtraktatens bestemmelser om miljøgarantien fremgår det af artikel 95, stk. 5 i den konsoliderede traktat (tidligere artikel 100 A), at når en medlemsstat, efter at Rådet eller Kommissionen har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at indføre nationale bestemmelser baseret på nyt videnskabeligt belæg vedrørende miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet på grund af et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat, og som viser sig efter vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltningen, giver den Kommissionen meddelelse om de påtænkte bestemmelser og om grundene til deres indførelse. Hvordan fortolkes kravet om, at problemet skal være »specifikt« for den pågældende medlemsstat?

Svar (15/4-98):

Der henvises til Udenrigsministeriets besvarelse af spørgsmål 255 (alm. del – bilag 1298).
(L 1 – bilag 10 fra 1997-98, 2. samling)

Spørgsmål nr. 259 på alm. del

Spørgsmål (3/7-97):

Hvad henfører sætningen »og som er opstået efter vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltningen« i udformningen af den nye artikel 100 A, stk. 5, i EF-traktaten til?

Svar (5/9-97):

Formuleringen indebærer en afgrænsning i forhold til artikel 100 A, stk. 4. Opstår problemet inden vedtagelsen af en harmoniseringsforanstaltning, må det formodes, at der enten tages højde herfor i harmoniseringsforanstaltningen, eller at det pågældende medlemsland om nødvendigt har indført en national beskyttelsesfor-